

Sygn. akt VIII U 316/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 r. w Gliwicach

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 20 stycznia 2012 r. i 6 października 2015 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 20 stycznia 2012 r. w ten sposób, że przyznaje odwołującej prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru – 71,14 % (siedemdziesiąt jeden 14/100 procent) ustalonego na podstawie wynagrodzeń uzyskanych przez odwołującą z 20 lat kalendarzowych, tj. 1973-1984, 1987-1992, 2000 r. i 2004 r.;

2. umarza postępowanie z odwołania od decyzji z dnia 6 października 2015 r.

(-) SSO Jolanta Łanowy

Sygn. akt VIII U 316/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z 20 stycznia 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przeliczył emeryturę ubezpieczonej M. K. od 1 sierpnia 2011r. Do obliczenia podstawy wymiaru części świadczenia ustalanej na podstawie art. 53 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat 1973-2004. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ((...)) wyniósł 67,39%, a podstawa wymiaru emerytury (przy przyjęciu kwoty bazowej wynoszącej 2.716,71 zł) - 1.830,79 zł.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczona domagała się jej zmiany i podwyższenia wysokości emerytury po uprzednim ustaleniu podstawy wymiaru świadczenia na podstawie zarobków, które osiągała w latach 1972-1979 w trakcie

zatrudnienia w biurze (...). Podkreśliła ponadto, że jej wynagrodzenie wówczas składało się z pensji zasadniczej i premii, która często wynosiła od 80 do 100% wynagrodzenia zasadniczego. Wniosła nadto o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu płac.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając okoliczności wskazane w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2012r., w sprawie VIII U 470/12 Sąd Okręgowy w Gliwicach zmienił zaskarżoną decyzję i przyjął do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej (...) wynoszący 81,52%, a ustalony na podstawie jej zarobków uzyskanych w okresie 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat: 1973-1984, 1987-1992, 2000 i 2004.

Powyższy wyrok zaskarżył organ rentowy wnosząc jego o zmianę i przyjęcie do obliczenia wysokości emerytury odwołującej wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynoszącego 67,39%.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013r., w sprawie III AUa 257/13 Sąd Apelacyjny w Katowicach uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania temu sądowi.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podkreślił, iż Sąd Okręgowy opierając się przy odtwarzaniu zarobków odwołującej, na zarobkach pracownika porównawczego, niedostatecznie zbadał okoliczności warunkujące możliwość przyjęcia jako takiego pracownika, świadków przyjętych przez Sąd I instancji, którzy w ocenie Sądu Apelacyjnego posiadali nieco odmienne warunki stażowe niż odwołująca. Dalej Sąd II instancji wskazał na konieczność głębszego zbadania warunków pozwalających na uwzględnienie w zarobkach odwołującej również premii. W zaleceniach końcowych Sąd odwoławczy wskazał na potrzebę przeprowadzenia w ponownym postępowaniu dowodowym, również dowodu z opinii biegłego z zakresu emerytur i rent, który w oparciu o ponownie zgromadzony materiał dowodowy, w sposób najbardziej wierny, odtworzy zarobki odwołującej ze spornego okresu.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

M. K. od 22 marca 1993r. była uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, natomiast od 23 stycznia 2011r. jest uprawniona do emerytury.

Ostatecznie do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy, w zaskarżonej decyzji z dnia 20 stycznia 2012r. przyjął zasadę określoną w art. 183, ust. 3 ustawy emerytalnej, tj. przyjął 55% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 45% emerytury obliczonej na podstawie art. 26. Do obliczenia części emerytury ustalonej na podstawie art. 53, ZUS przyjął za udowodniony przez ubezpieczoną staż pracy, przypadający do momentu nabycia prawa do emerytury, w wymiarze 27 lat, 9 miesięcy i 10 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 3 miesiące i 5 dni okresów nieskładkowych. Nadto ZUS wyliczając tę część emerytury ustalił jej podstawę wymiaru przyjmując zarobki z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat 1973-2004 (art. 15, ust. 6 ustawy emerytalnej) i ustalił WWPW na 67,39% i przyjął kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia wniosku emerytalnego, tj. 2.716,71 zł. Z kolei do obliczenia części emerytury ustalonej na podstawie art. 26, ZUS przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 28.669,81 zł i kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego 292.673,30 zł, które łącznie, po podzieleniu przez średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 247,50 miesięcy dało kwotę tej części emerytury w wysokości 1.298,36 zł.

M. K. odwołała się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i wyliczenie emerytury z uwzględnieniem odtworzonych na podstawie dokumentacji osobowej i zarobkach pracowników porównawczych zarobków odwołującej, które osiągała w latach 1972-1979 w trakcie zatrudnienia w Biurze (...).

W toku ponownego postępowania w niniejszej sprawie Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej i płacowej R. G., G. S. (1), H. O. i A. B. z okresu pracy w Biurze (...) w latach 1972 – 1978.

Na podstawie powyższej dokumentacji osobowej i płacowej, Sąd zwrócił się do biegłego z zakresu emerytur i rent o odtworzenie zarobków odwołującej z tego okresu i wyliczenie wysokości jej emerytury według najkorzystniejszego wariantu.

Na podstawie opinii zasadniczej z dnia 27 marca 2015r. (k.187-195) i uzupełniającej z dnia 10 lipca 2015r. (k.216), Sąd ustalił iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne M. K. wynosi z tytułu zatrudnienia w Biurze (...):

- za rok 1972 kwotę 3.774 zł, tj. 3.019 zł wynagrodzenie zasadnicze i 755 zł premia,
- za rok 1973 kwotę 19.500 zł, tj. 15.600 zł wynagrodzenie zasadnicze i 3.900 zł premia,
- za rok 1974 kwotę 21.750 zł, tj. 17.400 zł wynagrodzenie zasadnicze i 4.350 zł premia,
- za rok 1975 kwotę 23.750 zł, tj. 19.000 zł wynagrodzenie zasadnicze i 4.750 zł premia,
- za rok 1976 kwotę 31.500 zł, tj. 25.200 zł wynagrodzenie zasadnicze i 6.300 zł premia,
- za rok 1977 kwotę 37.812 zł, tj. 30.000 zł wynagrodzenie zasadnicze, 7.500 zł premia i 312 zł dodatek za wysługę lat,
- za rok 1978 kwotę 39.000 zł, tj. 30.000 zł wynagrodzenie zasadnicze, 7.500 zł premia i 1.500 zł dodatek za wysługę lat,
- za rok 1979 – 48.567 zł , które zostało w tym wypadku ustalone w oparciu o zapisy z legitymacji ubezpieczeniowej.

Biegły odtwarzając powyższe zarobki ubezpieczonej, uwzględnił zapisy w jej legitymacji ubezpieczeniowej i dokumentacji osobowej, dotyczące stawek zaszeregowanie, stałych dodatków, które niewątpliwie były wypłacane, ale również i nadesłanych przez (...) Urząd Wojewódzki w K. akt osobowych świadków R. G., G. S. (2), H. O., A. B. z okresu pracy w Biurze (...), a także legitymacji ubezpieczeniowych R. G. i G. S. (2). Z akt świadków i ubezpieczonej wynika, że w Biurze (...) wysokości dodatków stażowych wynosiły po 5%, 10% i 15%. W przedsiębiorstwie tym prawo do dodatku stażowego w wysokości 5% pracownik nabywał po 5 latach pracy i po przepracowaniu kolejnych 5 lat dodatek stażowy wzrastał o kolejne 5%. W oparciu o te ustalenia Sąd przyjął, że prawo do dodatku stażowego w wysokości 5% ubezpieczona nabyła od 16 października 1977r. Ponadto Sąd ustalił też daty nabycia poszczególnych kwot dodatków stażowych przez powyższych pracowników porównawczych. Przy uwzględnieniu powyższych ustaleń biegły przez porównanie należnych poszczególnym pracownikom porównawczym kwot wynagrodzeń i przy dodatkowym uwzględnieniu okresów i wysokości przysługujących im dodatków stażowych, odtworzył za sporny okres zarobki odwołującej, jak w powyższym zestawieniu.

Dalej biegły dokonał porównania proporcji otrzymywanej przez pracowników porównawczych premii do ich wynagrodzenia zasadniczego w spornym okresie oraz tych samych składników wynagrodzenia odwołującej za rok 1979 i miesiące od stycznia do marca roku 1980.

W oparciu o te wyliczenia Sąd ustalił, że stosunek premii do wynagrodzenia zasadniczego wynosił średnio powyżej 30% wynagrodzenia zasadniczego. Ustalenie to nie dotyczy jedynie ostatniego kwartału zatrudnienia, gdzie zarówno u pracowników porównawczych jak i u samej ubezpieczonej następuje spadek wysokości premii. Okoliczność ta wynika prawdopodobnie z tego, że był to okres wypowiedzenia umowy o pracę w związku z czym w tym okresie pracownikom nie zlecano do wykonania poważniejszych opracowań z obawy, że mogą nie być skończone przed rozwiązaniem umowy o pracę i wykonywali w tym czasie mniejszą ilość prac, co przeniosło się na niższą wysokość premii za ten okres. W związku z powyższym z ostrożności Sąd przyjął, iż wysokość premii wynosiła dla odwołującej w całym spornym okresie średnio 25% wynagrodzenia zasadniczego.

Ostatecznie Sąd w oparciu o wyliczenia biegłego ustalił, iż wwpw z najkorzystniejszych 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, tj. z lat: 1973 - 1984, 1987 - 1992, 2000, 2004 wynosi 71,14%.

Po otrzymaniu odpisów powyższych opinii, odwołująca nie zgłaszała do nich zastrzeżeń, a ZUS kwestionował jedynie przyjętą przez biegłego premię regulaminową w wysokości odpowiadającej 25% wynagrodzenia zasadniczego, bowiem w ocenie organu rentowego brak wiarygodnych informacji, czy premia ta była faktycznie odwołującej wypłacana, a jeżeli tak to czy jej wysokość nie była niższa.

Niezależnie od powyższego Sąd ustalił, że kolejną decyzją z dnia 6 października 2015r. ZUS oddział w Z. ponownie przeliczył ubezpieczonej wysokość emerytury. W szczególności ZUS w związku z wejściem w życie przepisu art. 174, ust 2a ustawy emerytalnej, zgodnie z regułą w nim określoną, drugą decyzją z tej samej daty, ponownie ustalił dla ubezpieczonej kapitał początkowy poprzez dodatkowe uwzględnienie na jego wysokość, z przelicznikiem 1,3, okresów sprawowania opieki nad dziećmi, które dotychczas były uwzględnione z przelicznikiem 0,7. Ponowne ustalenie kapitału początkowego miało bezpośredni wpływ na zmianę w decyzji z dnia 6 października 2015r. tzw. części kapitałowej emerytury.

Początkowo ubezpieczona zakwestionowała powyższe ustalenia organu rentowego i rozszerzyła swoje odwołanie również i na tą decyzję, jednak ostatecznie na rozprawie w dniu 17 listopada 2015r. cofnęła swoje odwołanie od tej decyzji, na co wyraził zgodę obecny na tej rozprawie przedstawiciel organu rentowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt emerytalnych ubezpieczonej dołączonych do akt sprawy i jej akt osobowych (koperta k. 26), akt osobowych R. G., G. S. (2), H. O., A. B. (koperty k.42 i 125), a także kopii legitymacji ubezpieczeniowej odwołującej oraz R. G. i G. S. (2) (k.131-156) oraz opinii biegłego z zakresu emerytur i rent K. S. zasadniczej z dnia 27 marca 2015r. (k.187-195) i uzupełniającej z dnia 10 lipca 2015r. (k.216).

Sąd w całości podzielił wnioski płynące z obu opinii biegłego, gdyż były one logiczne i spójne. Biegły dokonał szczegółowych ustaleń w oparciu o dokumentację osobową i pozostały materiał dowodowy i uzyskane w toku sporządzania opinii dane. Nadto strony zasadniczo nie wniosły zarzutów do opinii. Jedynie organ rentowy kwestionował wyłącznie przyjętą przez biegłego premię regulaminową w wysokości odpowiadającej 25% wynagrodzenia zasadniczego z tej przyczyny, iż w ocenie organu rentowego brak wiarygodnych informacji, czy premia ta była faktycznie odwołującej wypłacana, a jeżeli tak to czy jej wysokość nie była niższa niż przyjęta przez biegłego. Z takim stanowiskiem organu rentowego nie sposób się zgodzić, bowiem okoliczność wypłacania odwołującej premii w wysokości przewyższającej 25% wynika jednoznacznie ze znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonej kart wypłaty wynagrodzeń. Nadto z zapisów dokumentacji płacowej pracowników porównawczych wynika jednoznacznie, iż premia ta przysługiwała wszystkim pracownikom zespołu w jednakowej wysokości i przeważnie przekraczała 30%, zatem przyjęcie jej na ostrożnym poziomie 25% z pewnością nie jest wynikiem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów.

Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że do ubezpieczonej, jako urodzonej po dniu 31 grudnia 1948r., która nabyła prawo do emerytury w roku 2011, zastosowanie znajdują zasady obliczania emerytury, określone w art. 183, ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 748, ze zm.).

Zgodnie z powołanym wyżej art. 183, ust. 3 emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków

zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2011 wynosi:

1) 55% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 45% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Z kolei jak stanowi art. 53, ust. 1 emerytura wynosi:

1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Zaś po myśli art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Natomiast zgodnie z art. 25, ust. 1 podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Jak stanowi art. 15 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 748, ze zm.) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Natomiast w myśl ust. 6 na wniosek ubezpieczonego, podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Z kolei jak stanowi art. 116 ust. 1 i 5 postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, do którego powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość emerytury ubezpieczonej, której zaskarżoną decyzją przeliczono świadczenie bez uwzględnienia zarobków za okres zatrudnienia z Biura (...) za lata 1972-1979, ze względu na nieprzedłożenie przez odwołującą dowodów pozwalających organowi rentowemu na wliczenie wynagrodzenia za te okresy.

Organ rentowy odmawiając wliczenia do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenia za sporny okres w kwotach wnioskowanych przez ubezpieczoną, kierował się treścią § 21 ust. 1 rozporządzenia z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), zgodnie z którym środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek,

legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Niemniej jednak przepisy rozporządzenia regulującego postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe, nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów. Dopuszczalnym jest, więc ustalenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dowody zastępcze (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r. w sprawie I UK 179/06, opubl. w LEX nr 342283; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi, z dnia 21 sierpnia 2013r., III AUa 1768/12).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni akceptuje stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 4 października 2012r., w sprawie III AUa 305/12, gdzie wskazano, iż w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdująca się w aktach osobowych, takich jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia, wówczas można uwzględnić tylko takie składniki, które są pewne, wypłacane były w danym okresie stale i w określonej wysokości.

Sąd zgodził się z ustaleniami biegłego sądowego, iż najbardziej optymalnym wariantem dla wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia jest obliczenie jego podstawy w oparciu o zarobki z 20 najkorzystniejszych lat podlegania ubezpieczeniu społecznemu tj. lat 1973 - 1984, 1987 - 1992, 2000, 2004, gdzie wyliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 71,14%, był zatem wyższy od przyjętego przez ZUS.

Strony zasadniczo nie kwestionowały wyliczonej przez biegłego wysokości świadczenia ubezpieczonej, jedynie organ rentowy domagał się nieuwzględnienia w wyliczeniach, przyjętej przez biegłą premii w wysokości odpowiadającej 25% wynagrodzenia zasadniczego, ponieważ w ocenie ZUS brak wiarygodnych informacji w zakresie faktycznej wysokości a nawet wypłaty tego składnika wynagrodzenia. Sąd z przyczyn wyżej opisanych, nie zgodził się z takim stanowiskiem organu rentowego, uznając iż fakt wypłaty premii wszystkim pracownikom zespołu w którym była zatrudniona odwołująca, a także jej wysokość, wynikają jednoznacznie zarówno z dokumentacji płacowej i osobowej pracowników porównawczych, jak też z zachowanej części kartotek płacowych odwołującej. Ponadto z jej akt osobowych nie wynika, aby w tym czasie podlegała karom dyscyplinarnym ze strony pracodawcy, czy też aby premia w spornym okresie została jej wstrzymana. Z tych przyczyn Sąd uznał. Że sporna premia była odwołującej przez cały sporny okres wypłacana co najmniej w wysokości 25% pensji zasadniczej.

Sąd, w oparciu o opinię biegłego z zakresu emerytur i rent ustalił osiągnęte przez ubezpieczoną w okresach spornych wynagrodzenie, które w tym czasie stanowiło podstawę wymiaru jej składek na ubezpieczenie społeczne i w punkcie pierwszym zmienił na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zaskarżoną decyzję z dnia 20 stycznia 2012r. uznając, iż ubezpieczonej przysługuje prawo do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem dodatkowych podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w kwotach wskazanych przez biegłego.

Sąd miał również na uwadze, że ubezpieczona po zakwestionowaniu kolejnej decyzji ZUS z dnia 6 października 2015r., ostatecznie na rozprawie w dniu 17 listopada 2015r. cofnęła swoje odwołanie od tej decyzji, na co wyraził zgodę obecny na tej rozprawie przedstawiciel organu rentowego.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Z kolei stosownie do treści art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Natomiast, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zgodnie art. 469 k.p.c., Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że cofnięcie odwołania nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa i nie narusza słusznego interesu ubezpieczonej. Sąd miał również na uwadze, że decyzją z dnia 6 października 2015r. ZUS uwzględnił w wysokości emerytury korzystniejszą wartość kapitału początkowego, gdzie do okresów opieki nad dziećmi zastosowano korzystniejszy przelicznik 1,3 zamiast dotychczasowego 0,7.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W związku z powyższym, na mocy wyżej powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie drugim sentencji.

(-) SSO Jolanta Łanowy